

Medens derimod alle Lande omkring os i de sidste 4—5 Aar har erkendt Folkeforbundets svigtende Evner til at forhindre fremtidige Krige og har taget Konsekvensen deraf ved at bringe deres Forsvar i Orden, har man her hjemme vel erkendt, at de Forventninger, man havde stillet til Folkeforbundet som Fredsfaktor, ikke længere havde Bund i Virkeligheden, men man har ikke taget de deraf følgende Konsekvenser og har ladet vore Værns Kampkraft fortsætte den faldende Linie, som paabegyndtes i 1918.

Det nye Standpunkt i Forsvarsspørgsmaalet, som Socialdemokratiet proklamerede i 1934, gav mange Haab om, at dette Spørgsmaal kunde løses med Tilslutning af et overvældende Flertal inden for den danske Befolkning paa et Grundlag, der i økonomisk og militærpolitisk Henseende stod i rimeligt Forhold til de tilsvarende Ordninger hos vore nordiske Broderfolk.

Med Taalmod, men ogsaa med Bekymring har Det konservative Folkeparti set den kostbare Tid løbe, uden at Forslag til Ændring af den bestaaende Forsvarsordning blev fremsat af Regeringen, og da disse endelig, efter omtrent 3 Aars Forløb, fremsattes som de af nærværende Udvalg behandlede Forslag, var de for Det konservative Folkeparti en dyb Skuffelse.

Regeringsforslagene kan ikke paa noget Punkt siges at betyde en væsentlig Forbedring i Forhold til det bestaaende, og Lovforslagene er behæftede med alle 1932-Ordningens Mangler og Fejl.

Lovforslagenes Udformning og deres Behandling inden for Udvalget har ikke kunnet undgaa at give Mindretallet det Indtryk, at Socialdemokratiets Stilling til Forslagene i højere Grad har været præget af partipolitiske Interessesyn end af et virkelig Sindelagsskifte.

Den Forsvarsordning, som her søges gennemført, byder efter Mindretallets Mening ingen Mulighed for at løse de Opgaver, som, under de nuværende udenrigspolitiske Forhold, af Regeringen kan blive paalagt Værnene til Hævdelse af Danmarks Selvstændighed, Integritet og Neutralitet.

Den Tillid til Folkeforbundets Styrke, som indtil 1934 var Grundlaget for Regeringspartiernes Stilling i Forsvarssagen, kan ikke længere opretholdes, og Regeringen har ogsaa givet Udtryk for en saadan Mistillid, ikke mindst gennem den Erklæring, som de nordiske Stater, sammen med Holland og Schweiz, afgav i Juli 1936 under Folkeforbundsforsamlingen i Genève.

Folkeforbundets erkendte Magtesløshed paa det her nævnte Omraade har naturligt ført Danmark fra den hidtidige Folkeforbundspolitik tilbage til den før og under Verdenskrigen førte Neutralitetspolitik.

Dette Forhold, i Forbindelse med Tysklands Opsigelse af Versailles-Traktaten og saa godt som alle europæiske Landes stærkt forcerede Oprustning, burde naturligt have givet sig Udtryk i de af Regeringen fremsatte Forslag til en fremtidig dansk Forsvarsordning, men noget saadant er ikke Tilfældet.

Alle er formentlig enige om, at den Opgave, der i første Instans paahviler et dansk Forsvar, er at bevare Danmarks Neutralitet paa samme Maade, som dette var Tilfældet under Verdenskrigen.

Betingelsen for, at denne Opgave kan løses, er, at der paa korteste Varsel kan opstilles visse Militærstyrker paa ethvert Sted, hvor en krigsførende Magt kan tænkes at ville krænke Danmarks Neutralitet ved uberettiget Besættelse og Anvendelse af dansk Territorium.

Det er Mindretallets bestemte Opfattelse, at Regeringens Forsvarsforslag hverken for Hæren eller Søværnet stiller det hertil styrkemæssigt og talmæssigt nødvendige Materiel og forsvarligt uddannede Personel til Disposition, og at Ordningen derfor rummer betydelig Risiko for, at Landets Neutralitet brydes, og at Landet som Følge heraf inddrages i en Krig.

Mindretallet finder det i denne Forbindelse nødvendigt at paapege, at de i Regeringsforslagene opstillede Styrker ikke vil kunne optræde og anvendes paa samme Maade og med samme Vægt som i 1914—18, idet Søværnet bl. a. ikke kan udlægge Miner paa tilsvarende Maade som dengang